

Bài Viết Không Có Tên

Tác Giả: Joyce Anne Nguyen
Chúa Nhật, 17 Tháng 10 Năm 2010 21:34

Nếu bạn hoàn toàn cho rằng viết là vô bổ, đừng quên trong chiến tranh không phải ai cũng tham gia chiến đấu, có những người chỉ đứng bên ngoài bút. Có những người đóng góp theo cách riêng của họ.

Có đôi khi suy nghĩ, tôi cảm thấy có lỗi mình nên bắt đầu. Bắt đầu viết là vậy. Có rất nhiều lý do để tôi không nên tiếp tục viết.

Tôi 16 tuổi, 17 tuổi này những những người đang trang lứa tôi nên chú tâm học hành và có những mối quan tâm phù hợp với lứa tuổi.

Tôi không ép buộc phải lên tiếng, và tôi không thể cách để lên tiếng và kêu gọi những khác phải đứng dậy tranh đấu cho quyền lợi cá nhân và thay thế 1 chế độ khác với những nhà cầm quyền khác, bởi dù gì tôi cũng đang sống ở nước khác, tôi là kẻ hèn nhất đứng xa hò hét kêu gọi, khi có chuyện tôi không phải cam chịu gì cả, và tôi nói gì cũng được, gào gào cũng được.

Có đôi khi tôi cảm thấy nhọc nhằn và ghé mắt vào bên thân. Và có lẽ số mệnh là của chúng tôi hèn cho tôi. Có nhiều lúc tôi cảm thấy nhọc nhằn. Dù tôi có viết hàng trăm, hàng ngàn bài, cũng không có đi đâu xa. Mọi việc đều diễn ra như vậy. Vô số người đã viết, vô số người đã lên tiếng, vô số người đã đứng tranh và công hiến cho phong trào đấu tranh dân chủ, những cũng không có gì thay đổi. Viết là viết là nói chung cũng không có lợi gì. Không nên 1 sự thay đổi. Cũng không thuyết phục hay lôi kéo được ai. Rất nhiều người cũng đã bỏ VN không những những người như tôi, và thay vì chê bai chế độ, không đóng góp, có lẽ tôi nên ngừng học và sống cho đất nước tôi đang sống.

Có đôi khi tôi cảm thấy mình là 1 kẻ hèn nhất. Dĩ nhiên khi ở VN, tôi không viết, ý tôi là tôi có viết với những bức xúc trong xã hội những không viết chính thức công khai vì tôi sợ, mà trong nước tôi chỉ là 1 người nghĩ về ý thức được dân trong nước không may mắn như thế nào. Chỉ khi được đến 1 đất nước khác và đi 1 số nơi, tôi mới thấy 1 sự đi và so sánh, tôi mới bắt đầu viết về chế độ này. Những có lẽ tôi nói chung cũng vẫn là 1 kẻ hèn nhất to miệng, kêu gọi những dân trong nước đứng lên phản kháng, trong khi mình đã an toàn.

Bài Viết Không Có Tiêu Đề

Tên: Joyce Anne Nguyen

Chức vụ: Nhân viên, 17 Tháng 10 Năm 2010 21:34

Có lẽ tôi nên im lặng. Và mọi người cũng im lặng.

Chúng ta hãy cùng ngồi yên và chấp nhận hoàn cảnh, vui suy nghĩ mọi việc dù có vẻ nặng nề, khó khăn riêng, và mọi chuyện dù có cái tốt cái xấu của nó.

Chúng ta hãy cùng im lặng và đi nghỉ ngơi với niềm tin của đất nước, với an ủi riêng đất nước dù sao cũng đang tiến bộ.

Chúng ta hãy cùng im lặng và tin tưởng rằng việc im lặng chấp nhận sẽ giúp đất nước bình yên. Chúng ta hãy dùng từ “nhẹ nhàng” để né tránh mọi khi bắt đầu công việc để an ninh lãnh thổ.

Chúng ta hãy tập trung hành động, làm việc và đừng quan tâm đến chính trị.

Chúng ta hãy ngồi yên đó, để TQ kéo sang tiến hành dự án bauxite ở Tây Nguyên, hãy học hỏi môi trường sống, giữ gìn sinh vật, gây bệnh tật cho đồng bào ta, và tất cả chi phí phần trung tâm của đất nước ta.

Chúng ta hãy ngồi yên đó, để TQ thuê rừng đất nước và chấp nhận tất cả những hậu quả của nó như sự tàn phá rừng đất nước sinh thái và lũ lụt, và để dân TQ kéo sang VN sống.

Chúng ta hãy ngồi yên đó, và để đồng bào ta bị đánh cướp hoặc chết ngoài biên Đông.

Chúng ta hãy ngồi yên đó, để tất cả mọi người đi khắp TG, và mọi người đều tin rằng biên Đông thuộc về TQ, HS- TS thuộc về TQ.

Chúng ta hãy nhắm mắt lại, và ngừng việc đi báo đi, để tất cả những người không có đi đâu gì thì đi xa và đất nước đang phát triển.

Nhưng liệu tôi, và bạn có thể làm được điều gì không?

Nếu bạn muốn, tôi có thể quên VN đi. Tôi có thể chấp nhận sống cho Na Uy. Và bắt đầu cái gì khác.

Bạn cũng vậy. Nhưng liệu chúng ta có thể làm được như thế không?

Bài Viết Không Có Tựa

Tác Giả: Joyce Anne Nguyen

Chúa Nhật, 17 Tháng 10 Năm 2010 21:34

Mọi chuyện có lẽ sẽ trở nên dễ dàng hơn nếu như chúng ta không có những vấn đề về TQ. Bây giờ ai cũng biết tình hình giữa TQ và VN đã nghiêm trọng như thế nào. Không, đừng nói với tôi VN là nước nhỏ. Không, đừng nói với tôi VN xui xẻo hơn mọi quốc gia 1 đất nước đầy tham vọng bá quyền như TQ. VN không phải là nước duy nhất phải chịu những vấn đề của 1 nước lớn. VN không phải là nước duy nhất nắm giữ TQ. Tôi biết tôi không thể làm được gì cả. Tôi là 1 cá nhân, và 1 cá nhân chỉ là được những việc nhỏ nhỏ trong giới hạn của 1 cá nhân. Những người như cá nhân giúp gì? "Don't wait for leaders; do it alone, person to person."- Mother Teresa. Nếu VN phải đi mất với TQ, nếu nhân dân VN phải đi mất với nguy cơ mất nước, ai sẽ cứu VN ngoài chính người dân VN? Mọi người? Không, người Mỹ chỉ làm những gì tốt nhất cho nước Mỹ, đừng quên Mỹ đang mất nước TQ, và đừng quên không có lý do chính đáng nào để Mỹ phải giúp đỡ VN. Hay 1 vài Bloger hiện ra hỏi "Vì sao con khóc?" và phớt lờ cây phốt trở nên biến đổi thành hiện thực? Phốt có câu "No one saves us but ourselves. No one can and no one may. We ourselves must walk the path." "It's a dirty world out there, but if no one agrees to do the cleaning, the whole country goes down a shit house."- Vikas Swarup.

Tôi đã từng nháo nháy hiểu những bài viết của tôi không đem lại 1 sự thay đổi gì cả. Có 1 sự ngu ngốc đã hỏi tôi rằng, tôi nhận được bao nhiêu tiền để viết. Tôi cảm thấy hối hận cho hỏi. Tôi sẽ không thích, tôi chỉ cần viết trích 1 câu của Isabel Allende "How can one not write about war, poverty and inequality when people who suffer from these afflictions don't have a voice to speak?" Nếu bạn hoàn toàn cho rằng việc viết lách là vô bổ, đừng quên trong chiến tranh không phải ai cũng tham gia chiến đấu, có những người chỉ chiến đấu bằng ngòi bút. Có những người đóng góp theo cách riêng của họ.

Mọi người biết việc viết lách không đem lại ích lợi gì cho họ. Vô số người đã viết. Vô số người đã lên tiếng. Không có gì đáng thay đổi. Bạn kiếm nghề phần để đi bán bauxite để có tiền thuê người ký tên cùng cũng bắt đầu mất. Những người biết tình hình giữa TQ và VN bắt đầu Blogger bắt đầu và bắt đầu. Không có gì đáng thay đổi. Nhà nước vẫn tiếp tục làm việc của họ. Họ vẫn trên facebook. Họ vẫn kiếm soát thông tin. Họ vẫn cảm nhận tên Hoàng Sa Trường Sa trên game online. Họ vẫn treo băng rôn chúc mừng quốc khánh TQ. Họ vẫn xả tù người bắt đầu chính kiến. Họ vẫn tiến hành đi bán bauxite Tây Nguyên. Họ vẫn tiến hành đi bán đất đai nhân. Họ vẫn cho thuê TQ thuê rừng để người. Họ vẫn.. Họ vẫn..

Những thay đổi vì đất câu hỏi tại sao tôi lại viết dù biết việc lên tiếng không đem lại ích lợi, tại sao bạn không hỏi tại sao đã rất nhiều người lên tiếng nhưng vẫn không có điều gì thay đổi? Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi họ hoàn toàn không quan tâm đến nhân dân? Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi họ không cho phép nhân dân biết tình hình chính trị là một tiếng nói? Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi họ đứng ngang không dám xả đất bán kiếm nghề phần để đi bán gây tác hại trầm trọng đến môi trường, xã hội, và an ninh, lãnh đạo đất nước? Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi họ chỉ blog, chỉ website? Họ là những người lãnh đạo như thế nào khi dân oan khiếu kiện, họ không bao giờ giải quyết? Họ là những người lãnh đạo như

Bài Viết Không Có Tên

Tác Giả: Joyce Anne Nguyen

Chúa Nhật, 17 Tháng 10 Năm 2010 21:34

---

thì nào khi họ ko đ̄u t̄ công s̄c vào n̄n giáo đ̄c, t̄p t̄c nh̄ng trò c̄i cách ch̄y vòng quanh ko c̄n thīt, b̄ng cách l̄y kīn th̄c năm này đ̄p vào năm khác và quay vòng? Họ là nh̄ng nḡi l̄nh đ̄o nh̄ thì nào khi họ ko gīi quȳt v̄n đ̄ tham nh̄ng tr̄m tr̄ng và gīi thích VN ko ph̄i là n̄c tham nh̄ng nh̄t TG và qūc gia nào cũng có? Họ là nh̄ng nḡi l̄nh đ̄o nh̄ thì nào khi họ ko màng đ̄n v̄n đ̄ giao thông, đ̄ hàng ch̄c ngàn nḡi ch̄t m̄i năm vì tai n̄n giao thông, và ph̄n l̄n vì đ̄ng s̄a ch̄t ch̄i, đ̄y “lô c̄t”, kém ch̄t l̄ng và gây ra nhīu cái ch̄t phi lý? Họ là nh̄ng nḡi l̄nh đ̄o nh̄ thì nào khi họ xem nhân dân là con cái ko đ̄c phép cãi l̄i và “hàng xóm” ko c̄n can thīp? Họ là nh̄ng nḡi l̄nh đ̄o nh̄ thì nào mà họ lên n̄m quȳn khi nhân dân ko bīt họ là ai đ̄ b̄u cho họ? Họ là nh̄ng nḡi l̄nh đ̄o nh̄ thì nào mà họ dù làm b̄t k̄ đīu gì, v̄n t̄p t̄c gī cái gh̄ c̄a mình? Họ là nh̄ng nḡi l̄nh đ̄o nh̄ thì nào khi họ e nḡi m̄i s̄ so sánh và k̄t lūn đó là v̄ng ngōi và ph̄n qūc? Họ là nh̄ng nḡi l̄nh đ̄o nh̄ thì nào khi họ ko dám nhìn th̄ng vào khuyn̄h đ̄i m̄ và huȳn hōc nhân dân r̄ng m̄i đ̄t n̄c đ̄u có v̄n đ̄ riêng và đ̄t n̄c ta đang ngày càng t̄n b̄?

đây tôi ch̄ mūn nói lên v̄n đ̄ ý th̄c. Tôi ko có ý đ̄nh tung hô n̄c ngoài nh̄ nhīu nḡi s̄n sàng ch̄p m̄. Tôi ch̄ đ̄a ra 1 vài so sánh. Trong ý th̄c nḡi dân cũng nh̄ nḡi l̄nh đ̄o nh̄ng qūc gia có t̄ do dân ch̄, nhà n̄c đ̄c nhân dân b̄u lên, và t̄n t̄i vì l̄i ích c̄a nhân dân và đ̄t n̄c. Nhân dân đóng thū nuôi các ông l̄nh đ̄o, và khi các ông làm vīc ko t̄t, các ông ph̄i nghe phê bình, và có th̄ b̄ ph̄ trūt. Có r̄t nhīu nḡi v̄n th̄ng l̄m l̄n gīa khái nīm yêu n̄c và yêu nhà n̄c. T̄t c̄ đ̄n thūn ch̄ là trò ch̄i đánh tráo khái nīm. 1 kīu áp đ̄t th̄ng th̄y. Qūc gia dân t̄c là cái tr̄ng t̄n. Nhà n̄c là cái t̄n t̄i t̄m th̄i. Khi 2 cái đi nḡc nhau, tôi ko nghĩ tôi nên ch̄n cái nḡn thay vì cái dài. Có nhīu nḡi s̄ b̄o tôi là k̄ vô n̄. R̄ng tôi sinh ra và l̄n lên đ̄i ch̄ đ̄ này, tôi ăn c̄m trong ch̄ đ̄ này, tôi đi học trong ch̄ đ̄ này, tôi ph̄i mang n̄n thay vì ph̄n ch̄. 1 l̄n n̄a ph̄i nh̄n m̄nh, đây ch̄ là v̄n đ̄ ý th̄c. Ko bīt vì lý do gì, đ̄ng nh̄ nḡi dân VN có thói quen th̄ng s̄ hãi và mang ý th̄c mình đang mang n̄n nhà n̄c. Trong khi th̄c t̄ nhà n̄c l̄p ra đ̄ lèo lái đ̄t n̄c, và đ̄i dīn cho quȳn l̄i c̄a nhân dân. Tôi ph̄i bīt n̄n à? Tôi đã nhìn th̄y các ông l̄nh đ̄o nh̄ thì nào. 1 t̄ báo chính th̄c trong n̄c t̄ng vīt, ph̄i m̄t 175 năm đ̄ VN đ̄u i k̄p Singapore, v̄i đīu kīn Singapore đ̄ng yên- đīu này là ko th̄. GDP cũng t̄t hàng trên TG. Tôi ph̄i bīt n̄n đ̄t n̄c vì đã đ̄c l̄p, t̄ do, h̄nh phúc à? Ta đ̄c l̄p mà ta ko dám nh̄c đ̄n m̄i quan h̄ VN- TQ? Ta đ̄c l̄p mà ta ko dám bīu tình ch̄ng TQ? H̄nh phúc? H̄nh phúc mà sau này vô s̄ nḡi v̄n tìm cách b̄ đi, b̄ng cách này hay cách khác, hôn nhân, du học, lao đ̄ng h̄p tác, làm gīy t̄ gī...? H̄nh phúc mà đa ph̄n nh̄ng nḡi đã đi đ̄u ko mūn v̄ n̄c s̄ng?

Tôi s̄ b̄ xem là k̄ hèn nhát. Tôi ko dám n̄ng ngay trong n̄c hô hào. Tôi th̄a nh̄n, có nhīu lúc tôi đã t̄ c̄m th̄y mình là 1 k̄ hèn nhát. Tôi đi. Tôi ko l̄i. Nh̄ng cách đây ko lâu, tr̄ng tôi có būi gīi thīu v̄ 1 s̄ tr̄ng ĐH Na Uy và nh̄ng n̄c khác nh̄ Anh, Úc, M̄, New Zealand... có 1 t̄m b̄ng có dòng ch̄ l̄n: “Do something for your country: LEAVE.” May m̄n đ̄c đi, tôi có nh̄ng quȳn tôi ko th̄ có trong n̄c. May m̄n đ̄c đi, b̄ng nh̄ng bài vīt, dù có th̄ là vô b̄, tôi đóng góp 1 ph̄n nào đó. May m̄n đ̄c đi, tôi có c̄ h̄i m̄ r̄ng

Bài Viết Không Có Tựa

Tác Giả: Joyce Anne Nguyen

Chúa Nhật, 17 Tháng 10 Năm 2010 21:34

---

tìm nhìn, và so sánh sự khác biệt giữa 2 TG (tôi thích nói là 2 TG). Nhưng người e người so sánh ko thể nhìn thẳng vào những khuyết điểm và hạn chế của bên thân để chọn sự a và tìm b. So sánh là công việc thi đấu. So sánh để chọn tranh. Công tranh giúp phát triển. Thế thì người tìm người, nếu có 1 khu vực bên sự nghiệp có 1 tiềm năng. Bên ko còn là a chọn nào khác, dù đi đâu dù xu hướng cũng phải vào đó mua giày. Nhưng nếu có khoảng cách tiềm năng, à ko nhất thiết, có 2 tiềm năng thôi cũng được, bên được quy định là a chọn vào tìm A hay tìm B, và đi thu hút khách hàng, mọi tiềm năng dĩ nhiên phải công tranh và nâng cao chất lượng sản phẩm. Thế thì người viết chính trị. Tôi vẫn bên sự nghĩ tôi là để tâm thần khi so sánh chính quyền với tiềm năng, nhưng tôi chỉ đang phân tích. Nếu có nhiều đường, các đường phải công tranh nhau, để ra nhiều chính sách vì nhân dân và đất nước, và người dân dĩ nhiên sẽ bỏ phiếu cho cái đường có nhiều chính sách tốt hơn. Nhưng nếu có 1 đường duy nhất, và để biệt những người lãnh đạo ko bao giờ bắt lỗi, ko bao giờ phê bình, ko bao giờ phê trừ, các ông muôn làm bao lâu cũng được, người đó bao lâu cũng được. Ko phải rõ ràng là trong trường hợp đó, cái đường duy nhất này có thể làm tốt kể đi u gì, kể cả những việc có hại cho đất nước sao?

Trong bài viết “Ai ko muốn được tự do?”, tôi đã có đề cập đến sự tự do. Vấn đề chỉ là khái niệm về tự do. Khi con người đã sống quá lâu trong 1 xã hội nơi họ ko được phép có tư duy độc lập và phát biểu ý kiến thực sự của mình, họ dần dần quên mất là con người, họ nên có quyền công dân nói. Trong nghề thuật, nếu có khuôn mẫu định sẵn và 1 dây xích kìm hãm, người nghệ sĩ ko thể làm việc với toàn bộ khả năng của mình. Thiệt tự do, con người sẽ tìm hãm, khả năng bắt giữ họ. Cũng như trong đời sống. Albert Camus từng nói “A free press, of course, can be good or bad, but most certainly, without freedom, a press will never be anything but bad.” Nói mọi người được có tự do dân chủ, chỉ là chỉ để khác biệt nên sự dân chủ có màu sắc khác nhau chỉ là để né tránh cái thực tế chúng có tự do dân chủ. Nói mọi người được có vấn đề, ko có chế độ nào hoàn hảo chỉ là 1 lợi ích liên m ko dám nhìn thẳng vào những khuyết điểm của mình.

Đúng, ko có chế độ nào 100% hoàn hảo. Nhưng cho đến nay, qua thời gian, đến sự tiến bộ hiện nay của loài người, chế độ dân chủ được xem là là a chọn tốt nhất. Nhưng có lẽ con chim bắt nhất quá lâu trong lồng khi nhìn thấy cửa mở cũng rút lui ko dám bay ra TG rộng lớn bên ngoài. Có lẽ con người sẽ hãi sợ thay đổi. Thay vì góp sức vào 1 sự thay đổi, thay vì đứng lên bảo vệ cho quyền lợi của chính bên thân mình, họ người yên chấp nhận thực tế và họ cách đi những vấn đề đất nước. Erich Fried có câu nói nổi tiếng được viết ngay trên phần còn sót lại của bức tường Berlin tôi đã may mắn có dịp thấy tận mắt: “He who wants the world to remain as it is doesn't want it to remain at all.”

Nếu muôn, tôi có thể đáp máy bay về nước, có thể đi bắt và người tù, lúc đó mọi người sẽ biết đến tôi, sự cười cùng công nhận tôi chấp nhận mình được những gì mình đang nói thay vì khóa lác phở trộm, sự cười cùng ban cho tôi 1 danh hiệu, hay 1 tấm bằng khen để sau này ra tù tôi treo trong nhà và tự hào giữa thời gian mọi khi khách đến, những người đi u gì có giúp ích được gì ko? Ý tôi ko phải là bảo vệ người tù là vô bổ. Tôi rất nể trọng và kính phục những người đã dám lên tiếng và chấp nhận việc người tù là 1 cái giá của việc tranh đấu của mình. Tôi thực sự rất nể trọng họ. Và công nhận những gì mình làm chúng là chút gì so với những gì họ đã làm. Và nhiều lúc công nhận bên thân là 1 kẻ hèn nhất đáng ghê tởm.

Bài Viết Không Có Tên

Tên: Joyce Anne Nguyen

Chức vụ: Nhân viên, 17 Tháng 10 Năm 2010 21:34

Nhớ ng.

Đừng bỏ tôi im vì tôi sống ở Na Uy.

Đừng bỏ tôi im vì tôi 16 tuổi.

Đừng bỏ tôi im và bỏ tôi chưa đi trải nghiệm.

Đừng bỏ tôi im và bỏ tôi thi u hi u biết.

Đừng bỏ tôi im và kết t i tôi chỉ copy và paste.

Đừng bỏ tôi im vì bạn im.

2/3/2010

